

קול יעקב

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 18:40
מוצאי שבת: 19:47
זמן ר"ת: 20:24

עלון מס' 126 | כ"ג בניסן |
תשפ"ג | שנה 3 | ח' לעומר

מטעמים לשולחן שבת

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִימִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וְכוּ',
וַיֹּאמֶר אֶל אַהֲרֹן קִזּוּ לָךְ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְזֹטָאת וְכוּ' (ויקרא ט', א'-ב')

לחצות:	לע"נ:	לחפ"ש:
כל	יורם בן מרים ~	רפאל
משפחת דרשן	אהובה	דוד בן אודליה ~
	בת חיה תגצ"ה	ישי בן שושנה

ולרפואת כל חולי ישראל

במיטתו. לפתע הורה לי להתקרב אליו, וביקש שלא אפתח את פיו. הייתי נרעש ונפחד, ולא זו בלבד שלא הבינתי כלל מה רוצה ה"חפץ חיים" להשיג בכך - גם לא ידעתי כיצד אעז לציית להוראה שכזו! לפתוח את פיו של ה"חפץ חיים"? ! מי מוכן לבצע משימה שכזו... אבל מאום לא עזר לי. ה"חפץ חיים" הורה לי בשנית לפתוח את פיו בליט ברירה ובחוסר אונים מוחלט התקרבותי אליו ופתחתי את פיו הקדוש. לפני ניגלו שתי שורות שיניים צחורות כשלג, מסודרות ומותקנות כדבעי, משל היה הוא ילד קטן שעוד לא הספיק לפגום את השיניים שקיבל מהקב"ה. בעוד אני נתון בסערת חושים שאי אפשר לתאר, פונה אלי ה"חפץ חיים" ומבקש דבר נוסף: ספור נא כמה שיניים יש בפי! ואני חישבתי להתעלף... כדי לנות את מספר השיניים, צריך כבר להיכנס עמוק אל תוך פיו המסולא בקדושה של גדול הדור; כיצד אוכל לעשות זאת?! אבל גם הפעם, לא איפשר לי רבינו לחשוב הרבה, והאיץ בי לספור את שיניו. ומה אומר ומה אדבר, החילותי במשימה הקשה, ובסיומה הגעתי למספר 32, בדיוק כמספר השיניים שברא הקב"ה באדם. שן אחת לא חסרה ולא נפגמה!!! כל השיניים היו בריאות וחזקות כביום בקיעתן!!! למותר לציין שבגיל מבוגר כזה שבו היה ה"חפץ חיים" באותה תקופה, אין קשישים רבים שזוכים למתנה שכזו... לאחר שעשיתי את מה שביקש, לקח ה"חפץ חיים" את ידי, ואמר בחיוך שאי אפשר לשכוח: "אני שמרתי על פה שהקב"ה נתן לי, והקב"ה שמר על הפה שלי!"

שואל רש"י: למה ציווה לו להקריב עגל לחטאת? הלא חטאת של כהן המשוח היא פר?! אלא, להודיע שכיפר לו הקב"ה על מעשה העגל.

המתבונן בדברי רש"י, יראה את הידוע לכל, שהקב"ה מתנהג עם האדם ב"מדה פנגד מדה". וכדברי הר"ן בדרשותיו, שענין המידה כנגד מידה בא לעורר את האדם שיוכל למצוא את הדבר שקילקל בו, וידע כיצד עליו לתקנו, ומאידיך - להוכיח לו על מה הוא מקבל שכר. כלומר: הנהגתו של הקב"ה ב"מדה פנגד מדה" מביאה חיוק רב לכל יהודי, היודע שגם אם חלילה מתרגשת עליו צרה גדולה - תהיה לו דרך להיפטר ממנה אם ישכיל וידע מדוע הביא עליו קודש בריך הוא דווקא את הצרה הזו, ומהצד השני - לא יתלה את השפע הגדול שהוא מקבל בסיבות צדדיות ומקריות...

בשביל לחדד ולתת דוגמה על העניין שהקב"ה מודד לנו מידה כנגד מידה, נביא את הסיפור הבא:

סיפר אחד מתלמידיו הגדולים של הגה"ק בעל ה"חפץ חיים" זי"ע: בהיותי מקורב אליו, הייתה לי הזכות להיכנס לביתו פעמים רבות, לשוחח איתו בתלמוד ולהציע בפניו את שאלותי בענינים שונים. פעם אחת, היה זה בשנותיו האחרונות, בעת שהיה בגיל 83 בערך, נכנסתי לביתו כהרגלי. למרות החולשה שפקדתהו באותו יום, היה רבינו שרוי אז בעת רצון מיוחדת במינה, והדבר ניכר עליו. מחמת החולשה שכב רבינו

העילון ששון מניחה | אין לקרוא בתפילה ובקריאת התורה

משל ונמשל

בְּקִרְבֵי אֶקְדֵשׁ (ויקרא י', ג')

יוסלה הביט באביו בתמיהה "למה אתה שמח, אבא?! הוא לא הבין, "עד עכשיו כואבות לי המכות, אז על מה השמחה?! "שמע יוסלה", השיב האב "העובדה שהרבי בחר להרביץ דווקא לך, משמח אותי מאוד. זה אומר שאתה מבין יותר מכל החברים שלך. אם חבריך אינם מבינים - מילא, אין להם מספיק שכל להבין; אבל אתה - שיש לך שכל יותר מכולם ובכל זאת לא התאמצת להבין - לך נתן הרבי מכות".

כך היה עם נדב ואביהוא - אומר המגיד מדובנא. לאחר שחטאו לפני השם בחטא לא גדול, מיד נענשו. אהרון אביהם לא בכה על כך, אלא אפילו שמח, כי הוא הבין שאם השם כועס עליהם על חטא כזה, ומחליט להעניש אותם - הרי זה מראה שהם צדיקים גדולים מאוד.

מכך נלמד, שאם כועסים לפעמים על ילד - זה מוכיח דווקא שהוא ילד טוב בדרך-כלל, ולכן רוצים שהוא יהיה תמיד טוב וצדיק, ומצפים ממנו להתנהג יפה. מי שהוא רע באמת, כבר לא מענישים אותו ולא צועקים עליו. אבל ילד טוב שלפעמים נותנים לו עונש, צריך לזכור שאוהבים אותו מאוד, ודווקא לכן מענישים אותו, ומקווים שמהיום הוא יתנהג תמיד כראוי.

יוסלה חזר הביתה פגוע עד עמקי נשמתו. בקושי הצליח להתאפק בדרך, ולעצור בעד הדמעות מלזלוג מעיניו. הוא פתח את דלת הבית ומיד פרץ בבכי מר.

"אבא, אבא..." בכה יוסלה בקול גדול.

"מה קרה לך, יוסלה?" מיהר האב אל בן, מדוע אתה בוכה כליכך?"

"הרבי הרביץ לי סתם", השיב יוסלה.

"הרבי הרביץ לך סתם?" תמה האב, "ספר לי בדיוק מה קרה".

יוסלה ניסה לעצור בעד הבכי, וסיפר לאביו את מה שהיה בת"ת: "הרבי בת"ת שאל אותנו שאלה בגמרא, וכולנו לא ידענו לענות. ואז התקרב הרבי אלי והתחיל להכות אותי. רק לי הוא הרביץ!"

"באמת?! איזה יופי!" חייך האב מאוזן אל אוזן.

2

פרקי אבות פרק א'

כְּעֲבָדִים הַמְשֻׁמְשִׁין אֶת הָרֵב עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס, אֲלֵא הוּוּ כְּעֲבָדִים הַמְשֻׁמְשִׁין אֶת הָרֵב שְׂלֵא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס, וַיְהִי מוֹרָא שָׁמַיִם עֲלֵיכֶם:

ד' יוֹסִי בֶן יוֹעֶזֶר אִישׁ צָרְדָּה וַיֹּסִי בֶן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם קִבְּלוּ מֵהֶם. יוֹסִי בֶן יוֹעֶזֶר אִישׁ צָרְדָּה

אוֹמֵר: יְהִי בֵיתְךָ בֵּית וְעַד לַחֲכָמִים, וְהוּוּ מִתְאַבֵּק בַּעֲפֹר רִגְלֵיהֶם, וְהוּוּ שׁוֹתֵה בְצִמָּא אֶת דְּבָרֵיהֶם:

ה' יוֹסִי בֶן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם אוֹמֵר: יְהִי בֵיתְךָ

פְּתוּחַ לְרוּחָה, וַיְהִיו עֲנִיִּים בְּנֵי בֵיתְךָ, וְאֵל תְּרַבָּה שִׂיחָה עִם הָאִשָּׁה. בְּאִשְׁתּוֹ

א' מוֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי, וּמִסְרָה לַיהוֹשֻׁעַ, וַיְהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים מִסְרָה לְאֲנָשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוֹלָה. הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְבָרִים: הוּוּ מְתוֹנְנִים בְּדִין, וְהַעֲמִידוּ תְלִמִּידֵי הָרֵבָה, וַעֲשׂוּ סִיג לְתוֹרָה:

ב' שְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק הָיָה מְשִׁירֵי כְּנֶסֶת הַגְּדוֹלָה. הוּוּ הָיָה אוֹמֵר: עַל שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד, עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל גְּמִילוֹת חֲסָדִים:

ג' אֲנִטְיָגְנוֹס אִישׁ סוֹכּוֹ קִבֵּל מִשְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק. הוּוּ הָיָה אוֹמֵר: אֵל תְּהִיו

הרעים, וישתו התלמידים הבאים אחרים
וימותו, ונמצא שם שמים מתחלל:

(יב) הלל ושמאי קבלו מהם. הלל אומר: הוי
מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום,
אוהב את הבריות ומקרבו לתורה:

(יג) הוא היה אומר: נגד שמא, אבד שמה. ודלא
מוסיף, יסיף. ודלא יליף, קטלא חיב.
ודאשתמש בתגא, חלף:

(יד) הוא היה אומר, אם אין אני לי, מי לי. וכשאני
לעצמי, מה אני. ואם לא עכשיו, אימתי:

(טו) שמאי אומר: עשה תורתך קבע. אמור מעט
ועשה הרבה, והוי מקבל את כל האדם בסבר
פנים יפות:

(טז) רבן גמליאל היה אומר: עשה לך רב, והסתלק
מז הספק, ואל תרבה לעשר אמדות:

(יז) שמעון בנו אומר: כל ימי גדלתי בין החכמים,
ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה. ולא
המדרש הוא העקר, אלא המעשה. וכל המרבה
דברים, מביא חטא:

(יח) רבן שמעון בנו גמליאל אומר: על שלשה דברים
העולם עומד, על הדין ועל האמת ועל השלום,
שנאמר (זכריה ח) אמת ומשפט שלום שפטו
בשעריכם:

אמרו, קל וחמר באשת חברו. מכאן
אמרו חכמים, כל זמן שאדם מרבה שיחה עם
האשה, גורם רעה לעצמו, ובוטל מדברי תורה,
וסופו יורש גיהנם:

(י) יהושע בן פרחיה ונתאי הארבל קבלו מהם.

יהושע בן פרחיה אומר: עשה לך רב, וקנה לך
חבר, והוי דן את כל האדם לכף זכות:

(יא) נתאי הארבל אומר: הרחק משכנ רע, ואל
תתחבר לרשע, ואל תתיאש מז הפרענות:

(יב) יהודה בן טבאי ושמעון בן שטח קבלו מהם.
יהודה בן טבאי אומר, אל תעש עצמד כעורכי
הדינין. וכשיהיו בעלי דינין עומדים לפניך, יהיו
בעיניך ברשעים. וכשנפטרים מלפניך, יהיו בעיניך
כזכאין, כשקבלו עליהם את הדין:

(יג) שמעון בן שטח אומר, הוי מרבה לחקור את
העדים, והוי זהיר בדבריד, שמא מתוכם ילמדו
לשקר:

(יד) שמעיה ואבטליון קבלו מהם. שמעיה אומר:
אהוב את המלאכה, ושנא את הרבנות, ואל
תתודע לרשות:

(טו) אבטליון אומר: חכמים, הזהרו בדבריכם,
שמא תחובו חובת גלות ותגלו למקום מים

כחבתי בוויז: "לכיוון אשקלון". כתב לי: "סע לכד, לא בא
איתך."

הטיל הגיע עד תל-אביב, לא מצא חנייה. אפשר להתפוצץ
מזה.

תפילה של אנה

תקציר:

ר' זאבי תורם עבור מזון לתינוק לשנה שלמה ויתפללו עליו וגם ישימו קויטל עם שמו על הצינן.

